І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 72. JERSEY CITY and NEW YORK, П'ЯТНИЦЯ, 21-го КВІТНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, FRIDAY, APRIL 21, 1967 No. 72. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

Четвер, 20-го квітня, 1967

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ВІДКИНУВ ПРОЄКТ ЗБІЛЬШИТИ ПЕНСІЇ соціяльного забезпечення. Але це відкинення є тимчасове, бо Сенат не погодився на те, щоб справу збільшення пенсій соціяльного забезпечення приєднати до закону про податкові полегші для бизнесменів. Сенат погодився на те, щоб працівники, члени соціяльного забезпечення, могли переходити на пенсію по закінченні 60-го року життя. Сенатські демократичні й республіканські провідники заявили, що вони справу збільшення старечих пенсій вирішуватимуть окремо, аж тоді, коли її вирішить Палата Репрезентантів.Сенатор республіканець із Вермонту Вінстон Правті хотів приєднати справу пенсій до законопроєкту про податкові полегші для бизнесменів, але Сенат відкинув цей проєкт більшістю 79-ох до 6-ох голосів.

НЮЙОРКСЬКИЙ ПОСАДНИК РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ Ліндсей заявив, що нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер дуже добре надається на кандидата на президента, хоч він сам заявив, що в 1968-му році не буде старатися про номінацію на цей пост. Мейор Ліндсей сказав, що він сам сподівається бути делегатом на Крайову Республіканську Номінаційну Конвенцію в 1968-му році, і що він разом із Рокефеллером погодилися в тому, що стейт Ню Йорк виставить як фаворита сенатора республіканця Джекоба К. Джевітса. Ліндсей твердить, що нюйоркська делегація на Республіканській Конвенції буде об'єднана. Між ним і губернатором Рокефеллером панує повна згода.

НЮЙОРКСЬКИЙ ГУБЕРНАТОР РОКЕФЕЛЛЕР підписав закон про стейтову льотерію, і стейтовий податковий відділ вже підготовляється до її здійснення. Льоси на цю льотерію продаватимуть вже на початку червня цього року, а перше тягнення відбудеться в липні. Льоси будуть дуже дешеві і коштуватимуть одного доляра. Їх продаватимуть банки, готелі, мотелі, відділи телефонічної агенції Вестерн Уніон і, можливо, в деяких урядових бюрах. Тягнення льосів відбуватиметься щомісяця. Сподіваються зібрати з цієї льотерії 180 мільйонів дол., які призначені на шкільництво. На один мільйон льосів призначено 300,000 дол. на нагороди. Буде 200 нагород, найменша виграна виносить 150 дол., а найбільша 100,000 дол. Від виграних сум треба буде заплатити всі податки: федеральний, стейтовий і міський.

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЖОРЖ ПОМПІДУ ЗАЯВИВ у своїй програмовій промові на відкритті нового французького парляменту, що хоч Франція виступила з військових рямців Атлантійського Союзу (НАТО) — „не прийшла катастрофа". Франція не є ізольована і зберігає „приязнь" з Америкою. Речник опозиції Франсуа Міттеран закинув прем'єрові Помпіду протиконституційну поведінку, яку той проявив — не просивши вотуму довір'я від парляменту. Уряд де Ґолля не має в новому парляменті власної більшости і залежний від голосів малої центральної партії.

У МЮНХЕНІ ВІДБУЛАСЬ конференція шістьох міністрів фінансів членських країн Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського Ринку). Обмірковувано проєкти реформи світової міжнародної монетарної системи. Під натиском Франції, що мала підтримку Західньої Німеччини, рішено не вводити доляра, як міжнародну розрахункову валюту, а покищо відкласти справу до вересня.

НАДЗВИЧАЙНА СЕСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ВІДБУДЕТЬСЯ ВІД 21 квітня ц. р. для справ Південно-Західньої Африки. Вона була колись німецькою колонією, після першої світової війни Ліґа Націй передала її в адміністрацію Південно-африканського Союзу, який відмовився визнати, що Об'єднані Нації одідичили після Ліґи Націй мандат над Південно-західньою Африкою. Всі кольорові країни Африки вимагали на останній сесії Генеральної Асамблеї, щоб відібрати Південно-західню Африку від Союзу, що має білорасистську систему.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ШАРЛЬ ДЕ ҐОЛЛЬ ПОЇДЕ в червні цього року до Польщі, а в липні поїде до Москви французький прем'єр Жорж Помпіду. Між Францією і Совєтами дещо прохололи відносини і тому приїзд совєтського „президента" Миколи Підгорного до Парижу, куди він мав приїхати разом із Леонідом Брежневим, відложено до осени ц. р.

У ГРЕЦІЇ АРЕШТОВАНО емеритованого генерала Деметріоса Ґеорґіядіса у зв'язку з недавнім процесом перед військовим трибуналом проти 15-ох старшин, що їх засуджено на кари від 2 до 18 років за участь у таємній лівій військовій організації, що плянувала перевести державний переворот. Політичним „мізком" тієї організації був Андреас Папандреу, син колишнього прем'єра Греції, колишній професор економії в Америці, посол грецького парляменту.

6-7 травня на „Союзівці" — Гуцульський Храм св. Юрія

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — У суботу й неділю 6 і 7 травня зелена і заквітчана першими весняними квітами Оселя УНСоюзу „Союзівка" обернеться в маленьку закордонну Гуцульщину, тлом для якої служитимуть залісенені гори навколо, а місцем — залі, театральна заля, велика вітальня гостинниці, затишні будиночки-віллі та розкішна природа. Там у ті дні Товариство „Гуцульщина", яке об'єднує гуцулів-верховинців і яким керує інж. Роман Вергун, розпочне в суботу Гуцульський Храмовий празник, що триватиме до неділі надвечір. Храм розпочнеться о 4-ій г. по полудні звууком трембіт, а потіб буде відкрита Виставка гуцумського мистецтавка гуцульського мистецдатного мистця Михайла Мороза, створених ще на Батьківщині. Того ж дня — спогади про Ю. Геника-Березовського, реферат, фонозаписи, а увечорі бенкет, з мистецькими виступами гуцульських Ансамблів „Верховини" та ін. О 10-ій вечора — гуцульська забава з Троїстими музиками та оркестрою п. В. Босого (стрій гуцульський, або вечірний); у неділю — Богослуження, Панахиди, спільна знимка, спільний обід. Вступ на Забаву і всі виставки по 5 дол., для молоді по 3 дол., ціни кімнат з харчуванням — від 9 до 12 дол. Управа „Союзівки" дає з нагоди Гуцульського Храму різні знижки. Всі учасники впишуться з нагоди зустрічі до спеціяльної „Пропам'ятної книги".

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ І КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УНСОЮЗУ ВІДБУЛИ СПІЛЬНІ НАРАДИ

Джерзі Си્ті. — В середу, 19-го квітня, тут відбулися цілоденні наради Головного Екзекутивного Комітету та Головної Контрольної Комісії Українського Народного Союзу. В нарадах, що відбулися в приміщеннях Головної Канцелярії УНС взяли участь усі члени Екзекутивного Комітету: головний предсідник Йосип Лисогір, який відкрив і проводив нарадами, заступники головного предсідника інж. Степан Куропась, Марія Душник, Богдан Зорич і Володимир Сохан, головний секретар д-р Ярослав Падох та головний касир Іван Кокольський і всі члени Контрольної Комісії: д-р Володимир Ґалан, дир. Петро Пуцило, Іван В. Іванчук, мґр. Іван Геврик та інж. Іван Ващук, як також ред. А. Драган. Спільні наради відбулися з тієї нагоди, що саме цього тижня Головна Контрольна Комісія переводить передбачену статутом річну перевірку діловедення та стану і розвитку УНС, що попереджує звичайні річні наради Головного Уряду, які мають відбутися на Союзівці в тижні від 22 до 27-го травня.

Звіти Екзекутиви

Перед звичайною процедурою в нарадах, гол. предс. Й. Лисогір звернувся до голови Контрольної Комісії д-ра Вол. Ґалана із запитом, чи контролери не мають яких завваг і побажань. Д-р Ґалан вияснив, що Контрольна Комісія ще не закінчила перевірки і тим самим не може ще говорити про її кінцевий вислід, але контролери радо послухають звітів та візьмуть участь у загальних дебатах. Він ствердив, що Контрольна Комісія в своїй перевірці має повну співпрацю екзекутивних урядовців та Головної Канцелярії.

Головний касир Іван Кокольський започаткував звітування, інформуючи, що від попередніх нарад Екзекутиви закуплено нових вартісних паперів (бондів) на суму $770, 873.18 та уділено гіпотечних позичок на суму $196,111.56. В тому ж часі дозріло бондів на суму $200,-403.43, а продано низьковідсоткових бондів на суму $326,623.40. Звітодавець згадав про дуже позитивну оцінку інвестицій фондів УНСоюзу акредитованою фірмою публічних рахівників Ернст і Ернст.

Головний секретар д-р Ярослав Падох, звітуючи за керований ним організаційний відділ, подав, що за перші три місяці цього року УНСоюз здобув 992 нові члени, хоч не всі Відділи взяли активну участь в організаційній акції. Характеристики організаційних досягнень в першому кварталі цього року в порівнянні з такими в попередньому та минулих роках, праця обласних і постійних організаторів, заходи для заанґажування і вишколу нових організаторів, секретарсько-вишкільні курси на Союзівці, списки організаційних проспектів для секретарів Відділів, організаційна праця і стан округ, річні збори Відділів та організаційно-пропаґандивні заходи були далі предметом звітування Головного Секретаря.

Заступник головного предсідника Володимир Сохан звітував за повірений йому і керований ним рекордовий відділ, ствердивши на початку, що хоч цей відділ і в першому кварталі ще працював зменшеними силами, то тим не менше всі річні зіставлення зроблено на час, а підготову місячних виказів і їх висилки Відділам ще приспішено. З кінцем березня УНСоюз мав усіх 87,-200 членів, а в перших трьох місяцях поважно зменшилися згрошевлення грамот і втрати членів через суспензу. Звітодавець згадав, що розрахунки з Відділів та аплікації нових членів приймаються тепер до кінця кожного місяця, а місячні зіставлення та виповнені грамоти висилається Відділам в половині місяця. Замовлено вже нові дивідендові чеки, на звороті яких є запит, чи член, замість цієї дивіденди не бажав би собі додаткового термінового забезпечення.

Заступник гол. предсідника і директор Канадійської Канцелярії УНС Богдан Зорич поінформував, що в першому кварталі цього року організаційна праця в Канаді відсотково відповідала такій же в ЗДА, що не можна вважати за задовільне, бо в минулому році це відсоткове відношення було в Канаді куди краще. Пороблено відповідні заходи для збільшення активности і її успіхів. Виїзди в терен та репрезентація, характеристика Округ та їх можливостей, праця і співпраця головних урядовців та організаторів і секретарів Відділів на терені Канади були дальшим предметом уваги звітодавця.

Заступник гол. предсідника інж. Степан Куропась не має окремої ділянки праці і тому в своєму звіті висловив ряд загальних завваг та пропозицій. Він ствердив, що організаційний похід до 100,-000 членів ще не вповні розгорнувся та цим треба не тільки журитись, але в цій справі щось робити. Звітодавець вважає, що організація союзових віч, з'їздів молоді та жіночих днів могла б до такого розгорнення організаційної активности відповідно причинитися. В Шикаґо, місті звітодавця, є ще щонайменше 20,000 осіб, які могли б і повинні б стати членами УНСоюзу і він сподівається, що це станеться.

Заступниця гол. предсідника Марія Душник звітувала про свою організаційну та репрезентаційну активність. Мала лекцію про УНС в Студентському Клюбі Фордгемського університету, репрезентувала УНСоюз на багатьох публічних зібраннях та імпрезах, брала участь в нарадах Братського Конґресу та Окружного Комітету, інтересувалася зокрема організаційним усвідомленням та охопленням молоді. Активно працює в громадських, зокрема жіночих організаціях.

Головний предсідник Йосип Лисогір, даючи загальну характеристику розвитку УНСоюзу в першому кварталі цього року, ствердив, що цей розвиток в усіх ділянках був досить позитивний. В порівнянні з таким періодом минулого року, каса УНСоюзу мала на 4% більше впливів із членських вкладок та на 8% більше впливів від інвестицій. Майно УНСоюзу виносить тепер понад 32,800,000.00 долярів і вже вкоротці переступить 33 мільйони. Збільшилися прибутки, але також збільшилися видатки. Менш задовільний організаційний розвиток. Він дорівнює попереднім рокам, але він повинен бути більший, бо збільшено апарат і збільшилися видатки. Були зайві втрати в членах і не використано всіх організаційних можливостей на місцях. Очікує кращих результатів в чергових місяцях. Більші прибутки, але й більші видатки мали „Свобода" і „Союзівка". Не поступили вперед продовжувані заходи в справі придбання нового дому для Головної Канцелярії УНС, бо очікується рішень міських властей. Відкрилися деякі нові можливосcті. Головний Предідник закінчив свій звіт рядом рекомендацій, що їх запропонує Головному Урядові на найближчих річних нарадах Екзекутивний Комітет для дальшого розвитку УНС в усіх ділянках його праці.

Звітування закінчив ред. А. Драган, інформуючи в першу чергу про заходи для остаточного завершення підготови другого тому Англомовної Енциклопедії Українознавства. В порозумінні з головним редактором Енциклопедії проф. д-ром Володимиром Кубійовичем, УНСоюз уже порозумівся з видавництвом Університету в Торонті про здачу матеріялів до друку в цьому році. Книга вийде друком на початку 1969-го року, саме до 75-річчя УНСоюзу. Для завершення редакційної підготови проф. д-р Вол. Кубійович вже в половині травня ц. р. приїзджає на тримісячний побут в ЗДА.

Дебати

У дебатах над звітами забирали слово всі учасники нарад, екзекутивні урядовці і контролери. Обмірковано та вияснено цілий ряд організаційних й інвестиційних проблем, а між новими справами приділено окрему увагу найближчим річним нарадам Головного Уряду, справі відповідного відзначення 75-річчя „Свободи" в 1968 і 75-річчя УНСоюзу в 1969-му роках, рішенням і рекомендаціям 26-ої Конвенції УНС, як також загально-громадським проблемам, включно із справою скликаного на листопад цього року Світового Конґресу Вільних Українців.

Ввечері, після закінчення нарад, Головна Контрольна Комісія виїхала на перевірку діловедення і стану Союзівки біля Кергонксону.

---

124 ОСОБИ ВБИТІ У ЛЕТУНСЬКІЙ КАТАСТРОФІ НАД КІПРОМ

Нікозія. — Швайцарський літак, який віз 120 пасажирів і 10 осіб залоги та летів з Бомбаю в Індії до Каїро — розбився недалеко Нікозії, столиці Кіпру, як пробував вдруге приземлитись на тамошнє летовище. Літак скеровано на Кіпр з уваги на хуртовину над Середземним морем. Не відомо, чи він зачіпив за горб під час приземлювання, чи вдарив у нього грім і він вибух та розлетівся. Знайдено тіла 124-ох осіб, — розкинені на широкому просторі.

„СОРВЕЄР 3" ПЕРЕДАВ НА ЗЕМЛЮ ПЕРШІ ФОТОГРАФІЇ МІСЯЦЯ

Паседена, Каліфорнія. — Висланий на Місяць космічний корабель Сорсеєр 3 в понеділок 17-го квітня осів на Місяці в середу 19-го квітня о год. 7:04 по полудні східнього часу і одну годину пізніше передав на Землю перші свої світлини, які можна було бачити в телевізії. Сорвеєр без труднощів осів на Місяці недалеко Океану Штормів, тільки на 2.4 милі від того місця, яке було заплляноване. Він летів до Місяця 65 годин, зробивши за той час 229,000 миль. Сорвеєр 3 має з собою телевізійні камери та електронічне приладдя до копання землі на Місяці. Він має копати поверхню Місяця, і з тих викопаних частин мають науковці довідатися, з чого вона складається, і чи вона настільки тверда, щоб на ній міг осісти космічний корабель Аполло, який коло 1970 року має завезти астронавтів на Місяць. Сорвеєр зближався до Місяця зі швидкістю 6,000 миль на годину. Пізніше він сповільнив швидкість та навскоси зблизився до сателіта Землі і впав на Місяць так, як приземлюється гелікоптер, летячи зі швидкістю 6-ох миль на годину. Завданням нового Сорвеєра — фотографувати поверхню Місяця та ці світлини передавати на Землю. Друга його ціль — викопати частини поверхні Місяця, щоб встановити з чого вона складається. Він поробить світлини викопаної землі Місяця і науковці зможуть встановити, з чого ця поверхня складається. В джетовій ляборатор ії в Песедені слідкували за тим, як присідав Сорвеєр, і всі співробітники цієї ляборатор ії з радістю оплескували повідомлення про те, що Сорвеєр 3 щасливо осів на Місяці. Осідання Сорвеєра 3 на Місяці було визначене на той час, коли там зачинається так званий місячний день, коли там сходить Сонце. Цей день триває 14 наших днів. Космічний корабель буде впродовж того довгого дня фотографувати Місяць. Під час 14-денної місячної ночі Сорвеєр 3 буде „зимувати", бо там ніч дуже холодна, а потім, на наказ із Землі, він знов буде фотографувати Місяць. Найтруднішим часом для Сорвеєра були мінути перед його „приземленням" на Місяці, але він щасливо переміг всі труднощі, керований із Землі, і щасливо осів майже в тому місці, що йому призначено.

Джансон поручає збереження союзного бльоку СЕАТО

Вашинґтон. — Президент Джансон прийняв міністрів, учасників конференції Південно-східнього азійського оборонного пакту (СЕАТО) і висловив переконання, що той союз залишиться сильним і надалі. Закінчення тієї конференції передбачувано на четвер 20 квітня ц.р.

18-го ц. м. відкрилась у столиці ЗДА конференція Організації південно-східнього азійського пакту (СЕАТО), членами якого є ЗДА, Британія, Франція, Австралія, Пакістан, Таї (Сіям), Філіппіни і Нова Зеляндія. Приявними на тій конференції є м. і. новозеляндський прем'єр Кейт Голіок, британський міністер закордонних справ Джордж Бравн й нші міністри закордонних справ. Зате Франція абсентується, а Пакістан репрезентований тільки амбасадором у Вашинґтоні, Аґою Гілялі. Конференції проводить державний секретар Дін Раск. Австралійський міністер закордонних справ Пол Гаслук та ще більше таїський (сіямський) міністер Танат Хоман, який є генеральним секретарем СЕАТО, таврували становище Франції й Пакістану, як країн, що хочуть тільки користати з існування СЕАТО, але не нести ніяких зобов'язань супроти СЕАТО ані відповідальности. Танат Хоман заявив, що існування двох категорій членів — активних і упривілейованих — швидше чи пізніше мусить довести до кризи в тій міжнародній організації. За найпершими коментарями — той виступ таїського міністра був перестoрогою на адресу Франції, що її виключать з СЕАТО. Пакістанський амбасадор не забирав голосу на Конференції. Всі учасники, за вийнятком Пакістану підтримували війну проти комуністів у В'єтнамі.

● **Папський нунцій в Західній Німеччині**, архиєпископ Корадо Бафіле, запротестував перед урядом в Бонні проти поушення конкордату з 1933 року: західньо-німецькі власті хотіли перетворити деякі католицькі школи на державні, загальні, а це не сподобалось даним громадам і батькам шкільних дітей.

ПРЕЗИДЕНТ ПОЇДЕ НА ПОХОРОН АДЕНАУЕРА ДО НІМЕЧЧИНИ

Конрад Аденауер як канцлер Німецької Федеративної Республіки під час своїх офіційних відвідин в Білому Домі за урядування президента Двайта Д. Айзенгавера.

Вашинґтон. — Президент Джансон полетить на похорон колишнього західньо-німецького канцлера Конрада Аденауера, який у віці 91 рік помер вночі з вівтірка на середу 19 квітня ц. р. після однотижневої недуги на перестуду й бронхіт з комплікаціями. К. Аденауер, про смерть якого повідомляли ми вже вчора, помер у своєму домі в містечку Рендорф над Райном. При його смерті були його два сини, — крім них він мав ще двох синів і три доньки. Він був двічі жонатий й обидві його дружини спочивають на цвинтарі в Рендорфі, де, мабуть, спочине й Конрад Аденауер, батько Німецької Федеративної Республіки. На вістку про його смерть задзвонили дзвони в усіх святинях Західньої Німеччини. На всіх державних будинках спущено прапори до половини щоґли. Негайно перервано засідання парляменту у Бонні, а з усіх столиць світу почали наспівати вислови співчуття від голів держав і урядів. Похорон Аденауера відбудеться на державний кошт і з найбільшою парадою. В суботу члени поліції перенесуть домовину на своїх раменах з Рендорфу до Бонну, тим шляхом, що він ним звичайно їздив до свого кабінету. В неділю домовина лежатиме в будинку парляменту, а в понеділок буде перевезена до собору в Кельн (Кольонії), де Аденауер був перед приходом Гітлера до влади посадником міста. Президент Джансон буде тільки на самому похороні й обмежить свій лет до Европи тільки до Західньої Німеччини. Все ж він зустрінеться на похороні Аденауера з цілим рядом голів держав, бо наприклад, французький президент де Ґолль також негайно заповів свій приїзд на похорон. Всі часописи у світі присвячують Аденауерові багато коментарів та інформаційних вісток.

ЗДА запропонували Північному В'єтнамові обопільне відтягнення військ

Сайґон. — Американський уряд окремою заявою запропонував Північному В'єтнамові, щоб ЗДА, Південний і Північний В'єтнам відтягнули свої війська обабіч здемілітаризованої невтральної смуги по 17-ій паралелі, що розділює обидві частини В'єтнаму. Та смуга має тепер 6 миль ширини, по три по кожному боці паралелі. ЗДА пропонують, щоб ту смугу поширити до 26 миль, себто, щоб відтягнути війська обабіч паралелі на 10 миль вглиб Південного чи пак Північного В'єтнаму. Водночас ЗДА підтримали мирову пропозицію Канади, яка суґерувала також відтягнення військ, сповільнення бойових дій, загальне перемир'я і мирові переговори. Південний В'єтнам погодився на ті чотири точки, але Північний В'єтнам відкинув їх. Все ж, західні дипломати не вважають тієї відмови Північного В'єтнаму за остаточну і Канада висилає свого представника, Ормонда Дайєра, до Ганою, щоб він з'ясував ближче канадійську мирову пропозицію. Ормонд Дайєр призначений на члена Канади в Міжнародній Контрольній Комісії, яка на папері існує у В'єтнамі від 1954 року, себто тодішньої Женевської конференції, що створила обидві держави В'єтнаму. На воєнному фронті — була найбільш оживлена летунська дія при чому американські літаки збили знову один північно-в'єтнамський літак совєтського типу МІҐ.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ПАМ'ЯТІ ВИДАТНОГО КОМПОЗИТОРА МИКОЛИ ФОМЕНКА

Ню Йорк. — Кращі сили Українського Музичного Інституту у Філядельфії прибувають до Ню Йорку в неділю 23 квітня, щоб у залі Юніор Гайскул на Авеню „Б" о год. 5-ій по полудні, під мистецьким керівництвом і дириґентурою Юрія Оранського дати Концерт з творів Миколи Фоменка. Виступлять: Струнна оркестра, Дитячий хор, молоді музики і співаки-солісти з УМІ, в тому покажуть оперну сценку Миколи Фоменка „Кі-Кі" на текст Леоніда Мосендза та виконають спільно, хор із оркестрою, кантату „Слава Мазепі" на слова Яра Славутича. Це буде концерт на пошану композитора Миколи Фоменка, який залишив нам велику і цінну спадщину.

ВІДБУДУТЬСЯ РІЧНІ ЗБОРИ УАРК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Четверті річні загальні збори Українського Американського Республіканського Клюбу відбудуться в неділю 23 квітня о год. 5.30 в залі „Тризуба". 11-ть членів УАРКлюбу працюють на різних стейтових посадах представниками, інспекторами податкового бюра, урядовцями суду маґістратів та ін. Після зборів заступник п. Івана Одежинського, голови УАРК, містоголова ред. Володимир Біляїв виступить з доповіддю на тему „Українці і Республіканська партія". Ця партія минулого року виставляла двох українських кандидатів на федеральних стейтових контролерів і обидва, як на першу спробу здобули багато тисяч голосів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Конрад Аденауер

Смерть Конрада Аденауера нагадує одну з основних тез новітньої історіософії, згідно з якою хід подій залежить від людей, а не від обставин, і що події не випливають одна з одної, логічно й автоматично, а постають внаслідок волі і дії активних осіб. Коли б доля післявоєнної Німеччини залежала від автоматичного розвитку дій, то нинішня Німеччина мала б бути, за теорією і передбаченням американського воєнного секретаря скарбу Морґентава „картофельляндом", а в міжнародному політичному світі становити нуль, пустку, що її виповнювали б переможні держави, як колоніяльні окупанти Середньої Европи. Конрад Аденауер дійсно заслужив собі назву батька відродженої Німеччини. Нема, мабуть, сумніву, що й західні альянти, які зупинились на особі 75-літнього колишнього посадника Кельну, щоб доручити йому зайнятися впорядкуванням відносин у засіяній руїнами та до ґрунту схаотизованій, голодній і холодній Західній Німеччині, не здавали собі справи, що знайшли ґіганта, який зуміє змобілізувати всі конструктивні сили тугого німецького народу задля відбудови краю і водночас стати зразу же у перших рядах найзручніших і найповажніших міжнародних дипломатів.

Очевидно, Конрадові Аденауерові облегшили завдання большевики, які у своїй імперіялістичній ненаситності настановили багнетами комуністичні режими в усіх країнах Східньої й Середньої Европи, а перевівши комуністичний переворот також у Чехії налякали Захід і тим змусили його якнайскоріше творити протисовєтський бар'єр. Конрад Аденауер використав ту коньюнктуру на 100% — політично, мілітарно й економічно. Силою власної індивідуальности він здобув собі надзвичайний авторитет у своєму народі та в міжнародному світі, і тому ніколи не був протеґованою Вашинґтоном особою, а був його партнером. Аденауер зрозумів, що треба радикально змінити курс німецької закордонної політики і — хоч порівнюють його з „залізним канцлером" Бісмарком, засновником німецької імперії, — він відвернув німецьку закордонну політику на 180 ступнів від політики Бісмарка: перевів замирення з Францією та вказав на Москву, як на найбільшого ворога Европи. Він усе ж поїхав до Москви й обмінявся з нею дипломатичними представниками, видерши з совєтської тюрми десятки тисяч німецьких полонених і в'язнів. Він не вагався згодом виявити холод супроти Вашинґтону, коли той за ціну співіснування з Москвою відсунув набік справу об'єднання Німеччини.

Із смертю Конрада Аденауера зійшов в могилу один з найбільших державних мужів новітнього часу.

Нова стахановщина

Стаханов, як відомо, був висуванцем Сталіна: йому дано до розпорядження найкращі машини та чимало помічників, і так видобув він за один день багато вугілля понад норму. Із Стаханова — зробили стахановщину, або потогінну систему: якщо Стаханов умів так попрацювати, то всі інші також мусіли підвищувати норму виробітку.

Немає вже Стаханова, немає і Сталіна, якого подекуди навіть „лають" в СССР, але нова стахановщина наростає новими темпами. Приводом до нової посиленої експлуатації державою має служити „урочисте відзначення 50-річчя великого жовтня". Окупантська влада, давши останнім часом змогу на деяких підприємствах робітникам заробляти трохи більше, поставила передумову, що вони повинні працювати справді, як машини. Вони матимуть т. зв. „Ліберманівський" додатковий прибуток, коли завод продукуватиме в кілька разів більше продукції, інакше жадного додаткового прибутку робітник не побачить. Перша практика з „ліберманівськими" прибутками виявила, що вони справді мізерні. І тому компартія, виставляючи й далі „надприбуток", як примaну, дедалі більше натискає на те, щоб відродити чистокровну стахановщину, тобто — відверту експлуатацію трудящих, без винагороди.

На останній Сесії Верховного Совєту УССР в Києві партійні промовці, нібито стверджуючи вже існуюче явище, домагались, щоб трудящі України брали „на честь знаменитого ювілею підвищені соціялістичні зобов'язання". „Радянська Україна" з 15 квітня пробує переконати населення України, що у цьому соціялістичному змаганні сконцентровані священні почуття радянського патріотизму", а як примaну для новочасної стахановщини виставляє додатковий заробіток, мовляв, „ювілейні зобов'язання" мають за завдання не лише витиснути з вас, трудящих, піт, але й „поліпшуватимуть соціяльно - культурні умови життя" . . .

Як колись за Сталіна, сторінки совєтської преси рясніють повідомленнями про перевиконування норм, про „радісну комуністичну працю" і т. п. І це все на тому тлі, що в Україні навіть хата у Кролівці, де бував великий Тарас Шевченко — валиться без догляду. „Культура і Життя" з 16 квітня так і заявила, що та славна хата „занехаяна, обдерта з усіх боків, хоч у ній і є медпункт" . . . Занехаяна й обдерта нині вся Україна, бо окупантові потрібні лише її сили і продукція, а не народ.

Ярослав Курдидик

ЛЬОДОВІ МОСТИ ДО СССР

„Одним із найбільших самообманів, який ми намагаємося зреалізувати — це будова мостів до Москви, бо уживаний на ці мости матеріял — крига, яка почне топитися, ще поки прийде до повного поширення прав і створення нових консулятів", — писала напередодні ратифікації консулярного договору „Нешенел Рев'ю".

Коли розглядати вислідн голосування в Сенаті у справі ратифікації консулярного договору з СССР, то виходило б, що Сенат фаворизує ідею „будування мостів", тобто політику послаблення холодної війни. Очевидно, що після формальної ратифікації цього договору прийдуть нові договори. Наступним буде, очевидно, поширений торговельний договір. А те, що вже знято ембарґо на експорт майже 400 різного роду фабрикатів і півфабрикатів до країн поза залізною завісою, уважають за „жест американської великодушности", який має поглибити реальну дружбу з Москвою. З культобміном заповідається те саме.

Висліди голосування в Сенаті у справі консулярного договору викликали збентеження не лише серед громадян ЗДА, але у ще більшій мірі за кордоном. Військові круги НАТО прийняли їх, як вияв своєрідної не лише ідеологічної, а й мілітарної капітуляції ЗДА, які ніби більше заінтересовані обороною Азії, як Европи. Поїздка віце - президента Гомфрі мала якраз на меті розвіяти ці побоювання членів НАТО, і в Европі кружляють поголоски, що демонстрації проти Гомфрі були не чисто комуністичні, але мали „мішаний характер", тобто демонстрували також і ті люди, яким ближча і небезпечніша загроза комунізму.

Та вже найбільше огірчення викликав, мабуть, цей договір серед поневолених Москвою народів, які в його ратифікації добачають визнання „статус кво" московської імперії.

Лідера республіканської меншости в Сенаті, Е. Дірксена, уважали досі за непримирливого і безкомпромісового ворога московського комунізму, а проте саме його рішення голосувати за ратифікацію договору було головною причиною переведення ратифікації. Заява Дірксена про те, що, мовляв, загроза комунізму минула, що комунізм утратив силу свого розмаху і розросту, що Заходові краще порозумітися з Москвою і вирівняти з нею ідеологічні розбіжності — прозвучала дуже дивно з уст цього колись непоступного антикомуністичного борця. Широкі американські круги, пригадуючи виступи Дірксена у слідствах, ведених покійним сенатором МекКарті і вважаючи Дірксена за одного з наймудріших і найбільш досвідчених політиків, його рішення прийняли з „роздвоєною і терпкою опінією"...

Як відомо, консулярний договір був підписаний ще 1964 р., то чому ж не ратифіковано його в 1965 або в 1966 роках? Американська преса пояснює це тим, що, мовляв, „відчуження, а далі й явна ворожнеча між Москвою і Пейпінґом мали головним чином вплив на рішення сенаторів затіснити відносини ЗДА і СССР".

Щоправда, опозиція, яку очолював сенатор Мунд, маючи у своїх руках незвичайно сильні атути, запитувала:

— „Як це так, з одного боку ми стараємось поглибити приязнь з СССР, збільшуємо число його консулятів, а з другого той же самий СССР доставляє чимраз більше зброї до Північного В'єтнаму, внаслідок чого кількість убитих і ранених американських вояків в останньому році майже подвоїлася. А щодо „відчужености і ворожнечі" між Москвою і Пейпінґом, то ми бачимо, що у змові проти ЗДА вони завжди знайдуть компроміс. Доказом цього є те, що на перевезення зброї із СССР до Північного В'єтнаму через свою територію китайці не тільки погоджуються, але останнім часом щораз більше цьому сприяють. Варто навести ще й такий приклад: коли Вашинґтон звернувся до Москви, щоб вона посередничала у справі замирення з Ганоєм, то Москва повела ту справу якраз так, щоб з того нічого не вийшло. Навпаки, з того часу вона з особливою наполегливістю дораджує Ганоєві не йти на замирення, щоб остаточно виснажити ЗДА у тій війні".

Очевидно, що війна у В'єтнамі для Москви дуже вигідна, бо, зв'язані з тією малою, але дуже коштовною і затяжною війною, ЗДА не можуть ставити комуністам належного спротиву в Африці та на Близькому Сході у постійній і посиленій пенетрації. Підбадьорені „мостами" комуністи навіть у самій Америці почали підносити голову і, прикриваючись мирними кличами, організують масові демонстрації проти війни у В'єтнамі, підмовляють молодь, в першу чергу студентів, відмовлятись від військової служби, вступати до комуністичної партії.

Ратифікацію консулярного договору осягнуто перевагою трьох голосів, щоб мати дві третини потрібних. Сам Президент переводив особисті розмови з деякими сенаторами, а особливо з сен. Дірксеном, щоб голосували за підписання, мотивуючи, що теперішня „політична лінія" Вашинґтону зводиться головним чином до того, щоб зменшити можливість зудару між двома нуклеарними потугами і перейти на „шлях реалітетів". Президентові вдалося переконати двох найбільших супротивників того договору: сенатора Дірксена і шефа ЕфБіАй, Дж. Гувера, який ще й досі уважає, що збудованими до СССР „мостами" легко діставатимуться до ЗДА большевицькі шпигуни. На підтвердження своєї перестороги Дж. Гувер наводив приклади з минулої війни, коли московські „союзники" так закоренилися в ЗДА, що ще й досі не вдалося повністю зліквідувати їхньої шпигунської сітки.

І. Лучишин

МОВНА РЕВОЛЮЦІЯ В ЮҐОСЛАВІЇ

17-го березня ц. р. в загребському часописі „Телеґрам" опубліковано „Декларацію про назву й становище хорватської літературної мови", що її проголосили Хорватська Спілка Письменників і „Хорватська Матіца" — Товариство для плекання хорватської мови й культури. Підписали її також 16 інших культурних і наукових установ Хорватії.

В цій декларації найперше стверджується, що сама назва хорватської мови хибно визначена в юґославській конституції під спільним терміном: „сербо-хорватська" і „хорватсько - сербська" — так, немов би існує одна спільна державна мова сербів і хорватів. Власне під цим претекстом „з усією силою накидають хорватам сербську літературну мову як спільну мову для сербів і хорватів".

Щоб з такою „старшобратською" практикою покінчити, автори декларації домагаються зміни юґославської конституції, а саме — щоб усі акти державних органів Юґославії публіковано такими чотирма літературними мовами народів Юґославії: сербською, хорватською, словінською і македонською. Юґославська влада зобов'язана в усіх прилюдних зверненнях і взаєминах з населенням строго притримуватися принципу рівноправности всіх мов народів Юґославії.

В дусі цієї зміни конституції декларація домагається послідовно стосувати хорватську літературну мову в школі, радіо і в телевізії. Літературна хорватська мова має стати службовою мовою для всіх урядовців, учителів і журналістів на всій хорватській території, незалежно від того, чи вони хорватської національности, чи ні, і чи походять з інших країн Юґославії.

Зміст декларації вручено юґославському союзному парляментові, хорватському соймові, а також подано до відома всій юґославській суспільності. Зокрема автори декларації звернулися до 45-членної Комісії юґославського союзового парляменту з пропозицією здійснити ці домагання при найближчій ревізії конституції.

Комуністична партія Юґославії заскочена і обурена...

Комуністичні критики обурені, мовляв, декларація була підготована таємно, без попереднього засягнення поради в „соціялістичних інституціях" Хорватії. Міський Комітет Союзу Комуністів Хорватії вважає декларацію за прояв хорватського націоналізму. А вже найбільше обурення викликав факт, що декларацію підписали також хорватські комуністи. Міський Комітет КП в Загребі постановив виключити з партії Влатка Павлетіца, хорватського письменника, що підписав декларацію.

Через три дні після проголошення декларації колишній хорватський міністер освіти і член ЦК Союзу Комуністів Хорватії д-р Мілос Цанко опублікував у „Вєсніку" гостру статтю, в якій стверджує, що декларація є актом політичної демонстрації, є революцією проти єдности і братерства юґославських народів, її не можна трактувати інакше, як політичне збочення. У відповідь на це комуніст И. Сентія назвав д-ра Цанка інквізитором, що своїми статтями дискримінує авторів декларації.

Загальна постава більшости комуністів виявилася в домаганні, щоб усіх тих комуністів, які підписали декларацію, скреслити з списків кандидатів на послів при найближчих виборах до хорватського сойму й до юґославського союзного парляменту.

Але й противники комуністів не сиділи мовчки. Ця ж редакція загребського „Вєсніка" опублікувала багато витягів із листів читачів до часопису, навіть з погрозами, як наприклад:

„Продовжуйте далі публікувати протести проти декларації, і ви спровокуєте повстання в Хорватії. Тоді вас не охоронить ні партія, ні поліція, ні армія, ані чортячі союзники з пекла. Боротьба за хорватськулітературну мову є політичною боротьбою. Ми не хочемо „сербсько-хорватської" чи „хорватсько-сербської" мови, а тим менше юґославського ґуляшу, тільки хочемо мати свою державу побіч іншої держави, тобто Хорватію побіч Сербії"... „Декларація була приготована таємно з огляду на таких сервілістів, як ви, бо інакше вона світу не побачила б". („Вєснік", Загреб, 26 березня 1967).

Подібна дискусія „за" і „проти" відбулась і в Сербії.

Як і можна було сподіватися, в цій справі забрав голос диктатор Тіто, заявивши: „Ми не дозволимо нікому руйнувати наші великі досягнення, братерство і єдність народів". Тіто висловився проти змін конституції і за залишення югославського ґуляшу, „сербсько-хорватської" і „хорватсько - сербської" мови, мовляв, в них немає значних різниць... Цим Тіто засудив мовну революцію хорватів. Але цим він не зняв з порядку дня дальшої боротьби хорватів за національну рівноправність.

ПРО ЗАБРУДНЕННЯ ЧОРНОГО МОРЯ

Безнастанні зливи з каналізаційних міських систем, фабрик та заводів у прибережній смузі призводять до великого забруднення води в Чорному морі. „Літ. Україна" з 17 березня подає: „ Псується насамперед зона основних стосунків населення з морем — зона в 10-25 метрів од берега, яка найперш має бути чистою. Практичне вирішення проблеми скидання комунальних вод курортів Криму надзвичайно складне й актуальне. Дослідження Українського інституту загальної і комунальної гігієни давно довели, що спуск господарчо-фекальних вод у Чорне море без попередньої очистки може призвести до тяжких санітарних наслідків. Та чомусь і досі багато сторін цього питання вважаються дискусійними".

Д-р Софія Парфанович

ВІДПОВІДЬ ПРИЯТЕЛЯМ І ВОРОГАМ

(1)

Ні, Дорогі Читачі, не йдеться про моїх особистих приятелів чи ворогів. З одними й другими живу якось і не турбуюся. А йдеться мені про приятелів алькоголю й тютюну і їхніх ворогів.

Ще в жовтні 1966 року я вмістила на цих сторінках кілька дописів про шкідливість і небезпеку вживання обох цих речовин. І, здавалося мені, що ті дописи так і канули в порожнечу. Що люди прочитали їх або ні, махнули рукою і далі своє роблять. Але так не сталося: з тої пори голоси читачів не замовкають.

На цю тему стали появлятись дописи і в інших часописах, і то повчально - ворожі супроти вживання обидвох отрут. Справа, значить, цікавить чимраз більше читачів. Вийшло так, як з тим каменем: хоч і пірнув він у воду, постали від нього круги - хвилі і довго ще морщать плесо застоялої води.

Досі, однак, я не відписувала на запити читачів. Чекала, що напишуть інші. Тепер же рішила сказати дещо про справи, які порушено на сторінках „Свободи". Отже, приступаю до діла!

16-го грудня появилась у „Свободі" статтейка. Прізвища її автора не подаватиму, воно зайве, бо справа не в людях, а в проблемах. Сама по собі вона не поважна, і нічого б було полемізувати з нею. Бо протиставлення двох учителів, — одного, який п'є, і другого, який не п'є, вийшло на шкоду того, що збирався повчати молодь.

Але знайшовся „контрдоповідач", який зібрався збити його наукою обґрунтовані дані... анекдотами і арґументом бабусі, яка напевно ніколи нічого не читала, а вже найменше про алькоголізм.

Врешті, вживаний бабусею настій на алькоголі не може й входити під назву алькоголю чи алькоголізму, бо майже всі настійки - тинктури робиться на алькоголі і пацієнт приймає їх як краплі, залежно від припису. Те, що наші бабуні держали під ключем у своїй домашній аптечці, було звичайно настоєм ґірких рослин на алькоголі, таких, як полин, центурія, терлич (ґенціяна). Їх вживалося проти шлункових недомагань, таких частих якраз у тих, що п'ють. Гіркі рослинні речовини збуджують виділювання шлункового соку у людей, шлунок яких не виділює його в достатній кількості. Отож вживання таких „крапель" з бабуниної аптечки з попереднього століття аж ніяк не може бути арґументом за вживання алькоголю.

Дві справи роблять цю статтю поважнішою: одна — це оборона молоді, яка п'є і хуліганські вчинки якої автор трактує поблажливо, мовляв, це само пройде з часом. Далі — справа традиції. Над обома цими справами треба повести широку і науково обґрунтовану полеміку. Тут тільки зазначу, що між хуліганством і вживанням алькоголю є дуже тісний зв'язок, без огляду на те, якого воно роду. Статистичні зіставлення і поліційні хроніки у лікарнях, у лікарських ординаціях, у виховних закладах, нарешті, в хаті і на дорогах світу промовисто свідчать за те, що алькоголь — батько злочину, як ми колись писали вдома, і що він також є спричинником нещасних випадків.

Тут зразу хочу підкреслити: не я видумала всі ці арґументи проти алькоголю й тютюну, щоб затруювати людям приємність їх вживання, а наука, досвід лікарський і поліційний. Йдеться мені про нарід, що там, залишений своїй долі, ще й глушить свою недолю наркотиками. Йдеться мені про тих, що тут уже свою долю й добробут підливають алькоголем і сповивають тютюновим димом. Йдеться про їхніх нащадків. Їм я казала й кажу: не пийте, не куріть!

Але це не моя забаганка. І помиляється отой анонім з допису „Тютюн та люлька", який думає, що „бідна С. П. аж руки ломить..." Над такими людьми, як отой анонім, я напевно цього не стану робити.

У справі традиції: оборона її в основному виповнює той допис про тютюн та люльку. Авторові його я скажу: традиція — гарна річ, і ми її шануємо, коли вона зберігає добрі й корисні звичаї нашого народу. Але він не тоді, коли вона є носієм зла. Алькоголь знищив незчисленну кількість чесних та хоробрих людей, і не лише у нас. Згинули висококультурні індіянські народи, маорі й інки, і по них залишились тільки боклаги та люльки. Славнозвісні мормони були багатоженцями, але закинули ту традицію або їх примусили до цього державні закони. Традиція скрізь поступається перед наукою.

Щоб покінчити з дописом „Тютюн та люлька", зазначу: його стиль говорить зовсім ясно, що написаний він тенденційно і має всі признаки аґітки. Отже, з ним не варто й полемізувати, хоч і моє прізвище опинилося між шкідливими „арґументами". А якщо йдеться про тютюн, повторю те, що пишеться не лише в пресі, але й на опакованні папірос: що це — шкідлива річ, і що той, хто вживає його, робить це на власний риск. Прошу, прочитайте! Недавно вийшло розпорядження державних чинників вміщувати також дані про кількість смоли й нікотини в тютюні. Бо понад усякий сумнів доказано, що куріння викликає пістряка легень. Нещодавно одна забезпеченева організація заплатила жінці курця 30.000долярів відшкодування за те, що її чоловік, курячи, дістав пістряка легень.

Отже, ніяким доказом нешкідливости тютюну та алькоголю є те, що козаки курили й пили. В тих часах наука стояла ще на низькому поземі, а вік, у якому людина вмирала, був дуже низький — 40-50 років, і ніхто не знав, від чого вона хворіє та помирає. А тепер ми хочемо жити і бути здоровими поза сімдесятку, хоч дихаємо повітрям, занечищеним бензиною і фабричними відпадками, в тісному скупченні. Віджива наша далека від ідеальної: вона надто багата в одних країнах, або надто скупа в інших. Комаховбивчі засоби затруюють її. Ми не ходимо по вулицях, а тільки їздимо. Скільки шкідливих чинників оточує нас! І коли до того ж ще й курити та пити — це справжній нонсенс і самогубство.

Нестор Король

ОЧИМА ЗВИЧАЙНОГО УЧАСНИКА

7

Переказую Міхновському слова начальника ремонтної комісії про те, що нас гнобитимуть і переслідуватимуть ще жорстокіше, ніж за царя. „Ми це знаємо і без нього, — сказав на те Міхновський, — не розуміють цього тільки наші так звані демократи".

Увечері того ж дня відбулась нарада керівництва військового клюбу в справі урочистого його відкриття. Міхновський був проти запрошення на нього ген. Ходоровича, ген. Брелева та їх адьютантів, бо невідомо було, як до цього поставився б Петроґрад. В разі неґативно — могли бути неприємності для ген. Ходоровича. А нам він був дуже цінний і необхідний. „Алеж уже послано обом їм запрошення, і вони обіцяли прийти," — кажуть. Міхновський береться через одного з адьютантів генералів вплинути на них, щоб не приходили, бо територія Округи населена не тільки українцями, а й москалями. На урочистому відкритті клюбу ні обох генералів, ні їх адьютантів не було.

Ще перед моїм поворотом до Києва в ньому відбулось кілька дуже важливих подій в українському житті, про що мені розповідали їх учасники, а саме:

9 (22) березня офіцери-українці з ініціятиви полк. Глинського, штабс-капітана Міхновського, полк. Сокири, підполк. П. Волошина, поручників В. Павелка Ол. Макаренка і Гаврилюка, прап. Гоца та ін., зібравшись у клюбі „Родина", проголосили себе Тимчасовою Українською Військовою Радою. Метою її була організація українців вояків і офіцерів, розкиданих по всіх фронтах і запасних військових частинах. Ця Тимчасова Українська Військова Рада звернулася з відозвою до Тимчасового Уряду, вітаючи його, і висловила тверду віру, що Тимчасовий Уряд ще до скликання Установчих зборів проголосить державно-правний акт про автономію України, як це вже він зробив у відношенні до Фінляндії і Польщі.

Тимчасова Українська Рада створила Український Військовий Організаційний Комітет, в склад якого увійшли всі члени-ініціятори з формування військового клюбу ім. П. Полуботка. Цей Організаційний Комітет перевів надзвичайно важливу і велику роботу, прищеплюючи українцям-воякам приспану віками українську національну свідомість та організуючи їх в українські групи. Надруковано й розіслано по всіх без винятку частинах усіх фронтів і запасних частин (адреси дав етапний комендант) сотні тисяч примірників відозв і закликів до українців вояків і офіцерів об'єднуватись в українські групи в своїх полках. Все це робилось коштом самих же членів Української Військової Ради та її Організаційного Комітету.

11(24) березня Організаційний Комітет скликав військове віче, на яке зібралось понад тисячу вояків і офіцерів українців київського ґарнізону. Віче ствердило всі попередні дії українських військових зборів і починань, постановило негайно приступити до формування українських полків, в першу чергу І-го українського ім. гетьмана Б. Хмельницького полку, вибрало Тимчасове Військове Бюро з 7-ох членів для формування цих полків.

12 (25) березня Міхновський, капітан артилерії Ган і Павелко пішли до „воєнного комісара Тимчасового Уряду" Оберучева, щоб запросити його на урочисте відкриття клюбу ім. П. Полуботка, що було призначене на 16 (29) березня. Оберучев уже знав про постанову віча щодо формування українських полків і звернувся до прибулих з питанням, звідки вони братимуть людей (він знав, що вони всі троє члени бюра для цього формування). „Хіба що з добровольців ви їх формуватимете", — сказав.— „Тільки з добровольців", — відповів Міхновський. Під „добровольцями", як виявилось пізніше, Оберучев розумів тих, хто не перебував уже в армії, а таких тоді вже не було, бо всі фізично придатні до військової служби включно з вісімнадцятилітніми знаходились в армії. Міхновський же під „добровольцями" розумів усіх тих, хто добровільно, а не з примусу чи з наказу начальства вступатимуть в українські полки з інших загальноросійських військових частин.

14 (27) березня до Києва прибув із заслання проф. М. С. Грушевський. Українське життя, відчувши тверду руку досвідченого керівника, зразу ж набрало кипучої діяльности. Скликано загальні збори Української Центральної Ради, які одноголосно вибрали проф. М. Грушевського головою. Відомий і всіми шанований український меценат, один із членів-організаторів Української Центральної Ради Є. Чикаленко, образившись, що його обминули у цих виборах, віддавши перевагу проф. М. Грушевському, ніколи більше на її засідання не появлявся.

Центральна Рада була докорінно зреорганізована. Склад її поповнився представниками різноманітних українських установ, організацій, товариств, громад і окремими відомими політичними та громадсько-суспільними діячами (представниками кооператив, православного духовенства Києва, студентських і робітничих організацій та груп, Наукового Т-ва у Києві, Педагогічного Т-ва, Т-ва Українськких Техніків і Аґрономів та багатьох інших). Захоплені ТУП'ом дві кімнати в клюбі „Родина" були вже занадто тісні для Центральної Ради. На її домагання „виконавчий комітет" призначив для неї приміщення в Педагогічнім Музеї, усунувши звідти військову летунську частину (російські чинники Києва все ще деякий час уважали УЦРаду за культурно - освітню установу). Спершу для УЦРади в Педагогічнім Музеї приділено лише кілька кімнат і велику залю для засідань. Але кількома днями пізніше Микола Порш, завідувач громадських будинків від виконавчого комітету, передав УЦРаді ввесь будинок.

15 (28) березня Організаційний Військовий Комітет скликав збори вояків-українців київського ґарнізону. Збори постановили створити українську національну армію з усіма родами зброї, взявши в її основу І-й Український ім. гетьмана Б. Хмельницького полк, що фактично в той уже час був зформований. На пропозицію Міхновського постановлено перевести 19 (1 квітня) березня у Києві українську маніфестацію з участю якнайбільшої кількости вояків-українців з національними відзнаками на грудях і під національними прапорами.

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA 41, Pa.

ДРУГИЙ КРОК СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ ПРИ ЗУАДК

Одна з тем сучасної української дійсности — це започаткована акція об'єднаної Суспільної Служби при ЗУАДК у Філядельфії заходом ЗУАДКомітету, очолюваного відомим і заслуженим діячом д-ром Володимиром Галаном, який не складає рук, а живе бажанням працювати для добра українського загалу у ЗДА. ЗУАДКомітет не тільки спровадив і розмістив десятки тисяч новоприбулих українців у ЗДА, але і чуває над ними і коли показалась потреба рятувати з-поміж них тих, які допомоги потребують ЗУАДКомітет став до діла і оце поклав другий крок в напрямі до допомогової акції для потребуючих на американській землі.

Цей другий крок покладено 16 березня 1967, коли відбувалася нарада представників тих Товариств у Філядельфії, які оформилися при Суспільній Службі при ЗУАДК, виповнили окремі формуляри і склали вкладку за 1967 рік в сумі 10 дол. вгору (10, 15, 25, 50 і 100 дол.)

Нараду відкрив президент ЗУАДК д-р Вол. Галан, який вказав на потребу розбудови Суспільної Служби. Висловив бажання, щоб зокрема наші лікарі більше зацікавилися справою Суспільної Опіки і допомогли великій всеукраїнській харитативній службі, започаткованій у Філядельфії. Звіти з дотеперішньої праці склали п-і Олена Лотоцька, Екзекутивний директор Суспільної Служби та Микола Вайда, організаційний референт ЗУАДК.

У дискусії взяли участь усі 15 присутніх представників різних Товариств Філядельфії, які зложили заяви про співпрацю. Було слово про включення до акції Суспільної Опіки всіх українських церков, всіх парохій у Філядельфії та околицях, яким найбільше повинно залежати на Суспільній Службі, бо справа не тільки в матеріяльній помочі, але і в моральній: давати поради, щоб вірні трималися своїх церков і своєї релігії.

Зголошені Товариства в члени об'єднаної Суспільної Служби звільняються від опіки над потребуючими своїми членами, бо її перебирає Управа Суспільної Служби. Треба зголошувати потреби своїх членів до канцелярії цієї Суспільної Опіки. Мусимо рятувати тих, які заслуговують на рятування для українського загалу. Це завдання Укр. Суспільної Служби, яка в Канаді вже виконала велику працю, а у ЗДА, щойно започаткована у Філядельфії.

Говорено про вимоги і трудноші в справі включення Української Суспільної Служби до великої міської харитативної установи „Комюніті Чест" у Філядельфії. Ці труднощі прийдеться крок за кроком поборювати, виконати всі вимоги, виявити авторитет, організаційну і збіркову силу Української Суспільної Служби, а тоді напевно включимося до „Комюніті Чест".

У виміні думок і поглядів на нарадах підкреслювано, що жиди дістають великі суми від уряду, тобто „Комюніті Чест", але вони теж збирають великі суми. Напр. одна жидівська допомогова організація зібрала більше ніж всі інші 52 члени „Комюніті Чест" разом. Згадувано про жидівський „Джуїш Епіл" який якраз переводить збірку у Філяделфії.

Багато говорено і подавано приклади про загумінкову допомогу, про т. зв. „дикий спосіб" Суспільної Опіки, коли переводиться збірка для одної потребуючої особи, якій посилається жертви на її адресу, без перевірки. Згадано збірку для одної жінки в Арґентині і у висліді показалося, що вона не українка. Говорено про надужиття при індивідуальній допомозі, чи допомозі окремих організацій. Об'днана Суспільна Служба хоче цьому запобігти і сконцентрувати всю допомогову акцію під однією управою і контролею. Деколи моральна опіка, порада підтримка словом чи книжкою, -- це один з найважніших чинників для тих, що потребують допомоги.

Звернім увагу на дійсну консолідацію в нашому громадському житті, а це на об'єднання всіх нас довкола Суспільної Служби, яка несе мир, спокій, допомогу, любов та взаїмну пошану в наші ряди, щоб рятувати кожного, без жадної різниці, для загальної української справи.

Рішено переводити популяризацію Суспільної Служби при ЗУАДК в пресі, радіо, в церквах, на сходинах і зборах Товариств, які включились до активної співпраці. Рішено роздати „пушки" для збірок і встановити один день в році для масової збірки під церквами по всіх клюбах на цілі Суспільної Служби. Приступлено до організації окремого штабу Суспільної Служби при ЗУАДК для виконування всіх вказівок Суспільної Служби у Філядельфії. Після успішного прикладу у Філядельфії об'єднану Суспільну Службу можна буде поширити по всіх більших скупченнях у ЗДА. На черзі Шикаґо і Рочестер.

Микола Вайда

ПЕРЕД ПРЕМ'ЄРОЮ ФІЛЬМУ „ШЛЯХОМ КОБЗАРЕВОЇ СЛАВИ"

Ярослав Кулинич за працею

У цьому сезоні в українському Ню Йорку так багато культурних подій, що годі все охопити. Мабуть це врахував завбачливий кінопродуцент п. Ярослав Кулинич, беручи на показ свого нового повнометражного кольорового фільму „Шляхом Кобзаревої слави" два дні, суботу й неділю 22 і 23 квітня, в залі Українського Народного Дому, і даючи відразу по кілька сеансів. Тож, оглянувши виставку творів Пачовського в ЛМКлюбі, чи полагодивши справи в „Сапомочі", кожен може подивитись і цей майже двогодинний, цікаво змонтований фільм (в суботу о 6 і 8 вечора, в неділю — о 4, 6 і 8 вечора).

Фільму ми ще не бачили. Але більшість із нас бачили його рухливого продуцента, не раз із кінокамерою в руках. Бачили його по війні в Німеччині, де він вивчав кіномистецтво в кіностудії у Мюнхені; в Австралії, де в Університеті в Аделаїді Я. Кулинич відвідував кіновідділ і де вже фільмував; зустрічаємо його, як справді „Летючого українця" (не голляндця!) і тут, в Америці, де ця відносно молода людина відвідувала впродовж 2 років кіновідділ у Ситі Коледжі. До знань долучувались практика, спостережливе око, бажання утривалити видатні події на кінострічці і щира любов до сьомої музи — кіномистецтва. Можна сказати, що Ярослав Кулинич за останні роки значно виріс, як знавець своєї справи, і що він творить своєрідний „Живий музей", важливу документальну українську кінотеку.

Ось важливіші фільми продукції Я. Кулинича: „Українець серед диких племен Австралії", „Українське життя в Австралії", „Від Митрополита Андрея до Кардинала Йосифа", „Наша Союзівка", „Лемківське весілля", „75-річчя українців у Канаді", „Український Православний Собор у Честері", „Похорон Президента УНР Степана Витвицького" та ін., в тому багато кінорепортажів з життя і праці УНСоюзу, ОДВУ, ООЧСУ, СУМ-у, Пласту, та ін. організацій, Наших Церков, рідного шкільництва тощо. Батьки давно вже нагадували йому про потребу українського фільму-казки для дітей, і п. Я. Кулинич „на вухо" розповідає, що розпочав фільмування „Летючого корабля", але це покищо — таємниця . . .

Про фільм „Шляхом Кобзаревої слави" покищо знають лиш американці, бо всю лябораторійну працю над цим фільмом автор виконував у американських студіях і лябораторіях у Ню Йорку: в „Фільмотроник хляб" і в „Маґно-саунд". Ще день, і ми зможемо побачити Тараса Шевченка — через його твори, у багатьох пам'ятниках по всій Україні, де люди ставлять пам'ятники своєму Пророкові за власні гроші; побачимо незабутні кадри з відкриття пам'ятників Кобзареві у Канаді і в Америці . . . Чи фільм вдалий? — годі сказати, не бачили, але запорукою тому є здібність та знання Ярослава Кулинича, і музичне оформлення д-ра І. Соневицького, і мистецькі поради видатного майстра пензля М. Мороза. Дикторами фільму є молоді артисти Ольга Кириченко й Ігор Шуган. Частину кадрів з Канади одержано від Г. Поворозника та п-ні М. Карчемної, знятих її покійним мужем д-ром Карчемним.

Пригадаймо, як ми відзначали ювілеї: спочатку Тараса Шевченка, потім Івана Франка. Нині — ніби їх остаточне заключення: тепер — прем'єра фільму „Шляхом Кобзаревої слави", а 14-го травня — Іван Франко у Карнеґі Гол! (лп).

Український Республіканський Клюб допомагає одержувати громадянство

Філядельфія.—Український Республіканський Клюб під керівництвом відомого діяча УНСоюзу Івана Одежинського відновив у цьому місті братньої любови добру попередню практику: у вівторок 11-го квітня в приміщенні „Тризуба" УРКлюб давав правні та інші поради тим, хто бажає взяти американське громадянство. За перший вечір було полагоджено 70 справ — громадянам виповнювали аплікації, правні поради давали адвокати Джордж Ґершенфілд, Тома Дармопрай і Данило Максимюк; був також фотограф Іван Вонс, який робив фотознімки для документів-заяв про американське громадянство. Український Республіканський Клюб подає правні поради у цій справі безкорисно. Впродовж наступних чотирьох вівтірків, від 7 до 10 год. вечора представники УРКлюбу будуть продовжувати цю програму в приміщенні „Тризуба", 4932 Північ, Брод вулиця.

Перед річним концертом сумівської молоді в Ню Йорку

Не раз і не двічі на сторінках нашої преси з'являлись запитання „Де наша молодь" і „Де наші батьки". Добру нагоду зійтися матиме і молодь і, особливо, батьки вже цієї суботи, 22-го квітня, о 7 г. вечора, в залі „Юніор гайскул" на Авеню „Б", щоб побувати на річному концерті-звіті різних сумівських гуртків мистецької самодіяльности, які круглий рік провадили зайняття і вправи, щоб тепер показати свої досягнення перед усією громадою. З рамени Осередку СУМА ім. ген.-хор. Т. Чупринки в Ню Йорку на цьому концерті виступлять, з фортепіяновим супроводом юначки Марії Гаврилюк, Дівочий Хор у складі 40 осіб, Молодечий Ансамбль Бандуристок з 12 юначок, під диригуванням Павла Даниліва, Старша танцювальна група з 25 осіб, під керівництвом хореографа Олега Гендзи і його дружини Дарії, Молодша танцювальна група під керівництвом старших сумівок подруг Галі Лев і Зої Назаркевич, група рецитаторів з поемою „Україна" Володимира Самійленка, а також кілька молодих співаків з сольми і дуетами. Замість диригента, д-ра Ігоря Соневицького, який перебуває тепер у шпиталі та якому сумівська громада сердечно бажає швидкого видужання. — Дівочим Хором буде на цьому річному концерті диригувати голова Управи „Думки", диригент „Молодої Думки" інж. Роман Степаняк.

Щовечора і, треба сказати, до пізнього вечора (так що матері забирають найменших „артистів" додому), у залі СУМ на 10-й вулиці чути то наші пісні, то лунають звуки „Метелиці", то звучать групові рецитації . . . Молодь — готується, сподіваючись, надіючись і хвилюючись. (п).

Український фестиваль у Трой

Трой, Н. Й. — Заходом місцевого Відділу УККА відбудеться в залях Гадсон Веллі Коледж, Трой (рут 4) Український Фестиваль: у суботу, 22 квітня о год. 2-ій по пол. — Відкриття показу укр. нар. мистецтва, ноші, писанок, кераміки, різьби, світлин з культ. життя у Трой. Керівником мист. виставки є мистець М. Коргун, що виставить свої картини й різьби. Молода мисткиня, Оксана Лукашевич з Ютики, виставить свої картини. Виставка потриває до 8 год. веч. 22 квітня, а в неділю 23 від 12 до 4 год., відтак о год. 6 відбудеться Вечір мистецького слова, української пісні, музики й танків. Програму вестиме письменник Микола Понеділок. Сопрано В. Наливайко-Жила відспіває 5 пісень при форт. супроводі проф. В. Кіпи, що відіграє теж низку своїх творів. Квартет „Каравана" під проводом Б. Бемка відспіває 9 пісень при форт. супроводі М. Ґечі. Новостворена Танкова Група „Троянди" під проводом Лесі Боднар виконає низку укр. танків. В. Боднар продеклямує уривки з „Кавказу" Т. Шевченка, танцюрист А. Черпак виконає запорізькиий танок. Мист. оформлення сцени — М. Коргун. Дохід призначений на літні табори молоді.

ПРОГОЛОШЕНО КОНКУРС НА НАУКОВУ ПРАЦЮ

Філядельфія. — Як повідомила „Америка" з 12 квітня, Науково-Літературний Фонд ім. Л. і П. Ковалевих при СУА проголосив Конкурс на історичну працю, на будь-який відтинок української історії „з позитивним державницьким насвітленням". Жюрі при СУА прийматиме праці до кінця 1968 р. Праця повинна мати не менше 100 стор. машинопису (не сказано, якою мовою), і найкраща дістане одну нагороду, в сумі 400 дол.

● Тижневий журнал „Спектатор" в Англії переходить в інші руки: теперішній його видавець Алекс Джілмор, член парляменту, консерватист, продає журнал фабрикантові машинових частин Гаролдові Крейтанові. Журнал має тільки 32.000 передплатників, але з них дуже рахуються, як виразником цілком незалежної консервативної думки.

Книжки

Іван МАНИЛО

БЕРЕГ

Ліні Костенко

Берег... Бережечок...
Милий бережок...
Скільки протоптав я
голубих стежок!

Скільки я книжок про тебе
прочитав
У гаях веселих між пахких
отав!

Бережечок... Берег... Рідний
бережок...
Скільки я про тебе написав
байок

І поезій мужніх, гострих
епіграм!..
Я тебе нікому, Дніпре,
не віддам!

Смарагдові верби,
хвилі-комиші
Арфами видзвонюють
у моїй душі.

У дубовім гаї клекоти орла...
І з вогню кохання
залишилась мла.

На Хортицькім березі
золоті вали...
Там ми з поетесою в рай
жаги пливли.

Я її, обласкану, на руках
приніс
На шовкові килими там,
де верболіз.

Місяць поміж зорями
поблукав і щез.
В полум'ї кохання
я згорів увесь...

Поцілунки зоряні, сяйво
мрій і дум
Арфами видзвонюють там,
де Кушугум...

Вірю, ми зустрінемось,
милий бережок:
Я знайду до тебе ще
тисячі стежок!..

(З книги „Україна сама...")

Микола ЩЕРБАК

ПРЕБАГАТА КНИЖКА

(Замість рецензії на нову книжку Івана МАНИЛА — „УКРАЇНА САМА...").

Є в ній про все: і про Папугу,
Про Теокрита й Самчука,
Про гомін із Хортнці-Лугу
І про безсмертного Франка...

На все ця книжка пребагата!
Бо Україна вже сама
Розламує тюремні ґрати...
І йде вперед, — і гине тьма!

(„Волосожар", ч. 1, 1967)

СПОРТ
редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — „Блю Стар", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 23-го квітня о год. 1.15 по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці і 31-ій евню у Коледж Пойнті. Н. Й. На цьому ж грищі о год. 3-ій по полудні другі змагання „Великої Десятки": Грецько-Ам. СК — „Айнтрахт".

ТУРНІР ВІДБИВАНКИ ЗА ПЕРШІСТЬ УСЦАК

В суботу, 13-го травня на оселі УНСоюзу „Союзівці" в Кергонксоні, Н. Й. відбудеться турнір відбиванки дружин чоловіків та жінок за першість Української Спортової Централі Америки й Канади. Початок змагань о год. 10-ій ранком. Дружини учасники турніру мають бути на місці змагань вже о год. 9-ій ранком. коли буде вильосований порядок гор. Управнені до участи в цих фінальних грах за першість українців Америки і Канади дружини чоловіків та жінок, які здобули в делеґатурах два перші місця, повинні зголосити свою участь враз із оплатою по $10 від дружини до 7-го травня на адресу керівника турніру — ланкового відбиванки СУАСТ-Схід:

Dr. M. Snihurowycz
1 Goodwin St. New Haven, Conn. Tel.: 469-9707 (Area Code 203).

ГОЛОВА УСЦАК СКЛИКАЄ ПЛЕНУМ 13-го ТРАВНЯ

Управа УСЦАК розіслала за підписом голови д-ра М. Снігуровича і секретаря інж. М. Яворського обіжник до всіх членів Управи і Ради УСЦАК, як теж до членів Управ Делеґатур Сходу, Півночі й Канади, яким повідомляє про скликання Пленуму Української Спортової Централі Америки і Канади 13-го травня на „Союзівці". Початок нарад визначений на год. 7-му вечора. На порядку нарад Пленуму ряд важливих справ організованого українського спортового життя в Америці й Канаді.

Карпатський Лещетарський Клюб в Ню Йорку влаштовує свій черговий товариський вечір для членів і прихильників Клюбу у вівторок, 2-го травня в приміщеннях „Єгергавз" в Ню Йорку. Початок товариського вечора о год. 7-ій вечором. Весняна зустріч КЛК получена із внутрішньоклюбовими тенісовими змаганнями відбудеться на „Союзівці" 3-го і 4-го червня.

— о —

УСК — „ГЕЛЛЕНІК" 0:2

Ню Йорк, 9-го березня. — Футболісти УСК-у зійшли з площі переможеними з рахунком 0:2 воріт, які впали в кінцевій фазі зустрічі. Греки здобули перші ворота на 75-ій хвилині гри з вільного з віддалі 16 метрів, та другі ворота в останній хвилині гри з прориву Карльоса, який закінчив акцію сильним стрілом з 17 метрів.

В першій півгрі УСК мав за союзника вітер, але лінія нападу не зуміла цього використати і не здобулась навіть на декілька грізних стрілів. Нагод було багато, але тільки одинокий Кравець віддав три небезпечні стріли по воротах греків. Може на справу використання стрілових нагод не звертає уваги змагунам УСК-у теперішній тренер, як це колись постійно пригадував в часі гри усківцям тренер Василь Босий, який не дозволяв напасникам бавитися на 16-тці, близько воріт противника. Воротар „Гелленік" не був надзвичайний, бо навіть у цих декількох акціях він виловлював стріли дуже нервово. Три певні нагоди змарнував Петро Герлі перестрілами з перед самих воріт. Виглядає, що краще було поставити на його місце молодого змагуна Р. Кіляра, який тепер на цілу клясу кращий від Герлі. Кіляра вислали на грище щойно на десять останніх хвилин.

В першій півгрі УСК повинен був легко здобути трое воріт. В другій половині УСК заграв краще, застосовуючи низькі подачі, але напад далі не мав щастя стрілити воріт. Так технічно кращий УСК не зумів використати в першій півгрі вітру, а в другій завів тактично. Відношення корнерів 9:3 в користь УСК-у. Греки пильно берегли Дж. Янґа, який не був вповні собою після розбиття чола при зударі з іншим змагуном. Добре заграли Кравець, МекКуллі, Смага і Бредлі. Технічно добрий Коваленко був надто м'який і замало стріляв. Воротар, який пропустив двоє воріт, виловив у другій півгрі багато гострих і небезпечних стрілів.

І. Дзядів

— о —

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" ВІЦЕ-ЧЕМПІОНОМ СУАСТ-СХІД

15 квітня дві жіночі дружини відбиванки під проводом ланкового інж. Адріяна Лапичака відбули поїздку до Ню Гейвену, Кон., де взяли участь в турнірі СУАСТ-Схід, господарем якого було УАСТ „Довбуш".

Згідно з вислідами гор, що проходили на високому рівні, перша дружина „Ч. Січі" здобула віце-чемпіонат, який вирішено додатковою грою з „Довбушанками", які вийшли чемпіонками турніру.

В складі „Ч. Січі" виступали: Т. Турянська, Я. Олесницька, О. Бук, М. Гарматій, Л. Лапичак, М. Яцикевич і А. Сигалів.

Друга дружина „Ч. Січі", до якої входять в більшості молоді студентки, зайняли 4-те місце. Склад II дружини: Л. Ориняк, Л. Процюк, О. Ярош, Л. Тимяк, Л. Школяр, І. Демків і Г. Янюк.

„Ч. СІЧ" (Аматори) — „ВЕСТФІЛД ЛАЙОНС" 0:1

Нюарк 16 квітня. — В черговій зустрічі за першість Прем'єр Дивізії Шейфер Ліґи аматори „Ч. Січі" зазнали поразки з „Вестфілд Лайонс" — 0:1. В показнику табелі гор „Ч. Січ" займає тепер 5-те місце. В складі „Ч. Січі" виступають: Залеський, Гой, Медюх, Чапля, Павлишин, Бакун, Гординський, Канайда, Гозій, Береза, Гура, Балагай, Козак Провідником дружини є Б. Чапля.

„Ч. СІЧ" (ЮНАКИ) — МАДЯРСЬКИЙ СК (ЮНАКИ) 2:2

Юнацька дружина „Ч. Січі", провідником якої є І. Савицький, закінчила ліґові змагання в Ню Бронсвіку ремісовим вислідом 2:2. В показнику табелі гор Футбольної Ліґи Юнаків стейту Ню Джерзі займає „Ч. Січ" 3-тє місце. В юнацькій дружині „Ч. Січі" виступають талановиті діти, учні ірвінґтонської середньої школи і кілька учнів української парафіяльної школи св. Івана Хрестителя в Нюарку. Склад дружини: П. Лісевич, Р. Хромовський, О. Ткач. Б. Басняк, В. Винарчук, Юрій Боднович, Ю. Юркевич, Ю. Кальба, А. Савицький, М. Дуда, С. Ганяк, Д. Шіндлер, П. Плітняк, М. Дідоха, Я. Копичак, В. Ткач, Р. Кузан, Й. Юречко, І. Школяр, І. Рій.

214 ВІДДІЛ УНСОЮЗУ ФУНДУЄ ЧАШУ

Якк відомо, 21 травня в Нюарку відбудеться дуже цікава зустріч між кол. українськими футбольними „зірками", що в останніх десятиріччях виступали в СТ „Україна" Торонто і УСТ „Ч. Січ", та „Січ" Елізабет. Відплатні змагання (їх реченця ще не визначено) відбудуться цього літа в Торонті. Переможець з цих двох гор, (краще відношення точок, або воріт) здобуде на власність чашу, що її фундує спортовий 214 Відділ УНСоюзу — „Ч. Січ" в Нюарку.

О. Твардовський

Д-Р М. СНІГУРОВИЧ ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ „ДОВБУША"

Учасники Загальних Зборів УАСТ „Довбуш", які відбулися 9-го квітня в Ню Гейвені, Кон., вислухали звітів членів уступаючої Управи, уділили на внесок Контрольної Комісії абсолюторію, та вибрали одноголосно нову Управу в такому складі: д-р М. Снігурович — голова, Роман Дзюба — заст. голови. Богдан Антонишин — секретар, Роман Попель — скарбник, Василь Гачкевич — господар, Ярослав Попель — імпрезовий реф., Валя Ширай — ланкова відбиванки і Корнель Креховецький — ланковий футболу. Контрольна Комісія: Іван Витвицький, Михайло Пушкар і Олег Пушкар. Голова „Довбуша", д-р М. Снігурович, якого перевибрано знову на цей пост, подав у звіті про широку діяльність жіночої відбиванкової команди „Довбуша", до найвизначніших осягів якої належить здобуття шостий раз під ряд мистецтва СУАСТ-Схід, цим разом на турнірі 26-го березня в Нюарку, та здобуття вчетверте мистецтва Нової Англії на турнірі в Спрінґфілді, Масс., 1-го квітня.

М. Я.

АРХІВ „СІЧЕЙ"

Зберігаймо від загину все, що торкається „Січей"! Хто має будь-яку пам'ятку з життя „Січей" в Галичині і в Буковині, як на пр. січову ленту, топірець, прапор, січову відзнаку (восьмикінчасту зірку), червоне перо до капелюха. якесь письмо, знимку, січовий співаник чи календар, спогад про свою „Січ", будь-який відгук про ювілейні Січові Свята в 1960 р. з нагоди заснування першої „Січі" зволить надіслати на адресу:

"Sitch" Archives, 11450 — 78 Avenue, Edmonton, Alberta, Canada.

ТАРЗАН, Ч. 5797. Тарзан знов мандрує...

Тарзан звітував Маршаллові Джансонові в білому селі про смерть „чортякилюдини" і про те, де приміщене награбоване добро.

І після того, вважаючи, що виконав своє завдання, попрощався.

Тепер він піддався своїй жажді мандрувати, яка завжди була фактором в його непокірливій долі...